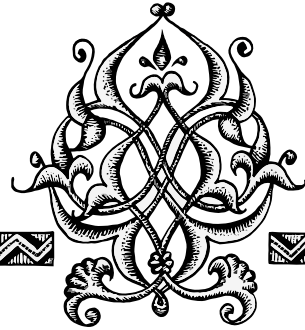

ՔԱՐՈՉԽՕՍԱԿԱՆ

Տ. ՍԻՓԼՆ ՎԱՐԴԱՊԵՏ ԳԵՎՈՐԳՅԱՆԻ ՔԱՐՈՉԸ՝
ԽՈՍՎԱԾ Ս. ԷԶՄԻԱՍՏԻ ՄԱՅՐ ՏԱՃԱՐՈՒՄ
ՄԱՅՏՈՒՅՎԱԾ Ս. ՊԱՏԱՐԱԳԻՆ

(6 մայիսի 2018 թ.)

Յանուին Հօր և Որդւոյ և Հոգւոյն Սրբոյ. ամէն:

«Զո՞ ուստեք ասեն զինէն մարդիկն թէ իցեմ»
(Մարկ. Ը. 27):

Սիրելի՛ հավատացյալ քույրեր եւ եղբայրներ, մեր Տիրոջ՝ Հիսուս Քրիստոսի մասին հարցադրումները բոլոր ժամանակներում արդիական են եղել: Քրիստոսի մասին գրվել եւ գրվում են միլիոնավոր գրքեր, նկարահանվում են բազմաթիվ ֆիլմեր, եւ մեր Տիրոջ անունը հոլովվում է միլիարդավոր մարդկանց շուրթերին: Սակայն այսօր եկե՛ք մտովի ետ դառնանք 2000 տարի առաջ, երբ գրեթե այսպիսի իրավիճակ էր: Հավաքվել էին մարդիկ, նրա աշակերտները եւ այն բազմությունը, որ արդեն երկու տարի հետեւում էր նրան: Մարկոս ավետարանիչն ասում է, որ Քրիստոս այս անգամ Փիլիպպյան Կեսարիա քաղաքն էր եկել (Հմմտ. Մարկ. Ը. 27), ուր ավարտել էր հերթական բժշկությունները, հինգ հազարին կերակրել էր հացով (Հմմտ. Մարկ. է. 31-37, Ը. 1-9): Եվ երբ առանձնացավ աշակերտների հետ, նրանց մի պարզ հարց տվեց. «Սիրելի՛ աշակերտներ, դո՛ւք, որ այսքան ճանաչում եք ինձ, ասե՛ք, թե ժողովուրդն իմ մասին ի՞նչ է մտածում, ո՞վ եմ ես» (Մարկ. Ը. 27): Մի պահ լռություն տիրեց, աշակերտները կարկամեցին, ապա դառնալով Քրիստոսին՝ ասացին. «Ժողովուրդը քո մասին մտածում է, որ Հովհաննես Մկրտիչն ես կամ Եղիա մարգարեն կամ մարգարեներից որեւէ մեկը» (Հմմտ. Մարկ. Ը. 28): Եւ ապա հաջորդում է մեր Տիրոջ հարցը աշակերտներին «Իսկ դուք ի՞նչ

եք կարծում, ո՞վ եմ ես» (Մարկ. Ը. 29): Մի պահ կարկամում են աշակերտները, եւ միայն Պետրոսն է արձագանքում Քրիստոսի հարցումին՝ պատասխանելով. «Դու ես Քրիստոս օծյալը» (Մարկ. Ը. 29):

Սիրելիներ՛ր, Քրիստոս քաջատեղյակ էր մարդկանց մտածումների մասին, քանի որ, սաղմոսերգուի խոսքերով ասած, «Սրտեր եւ երիկամներ քննող Աստված էր» (Հմմտ. Սաղմ. Է. 10) եւ փայլուն գիտեր, թե մարդիկ ինչ են մտածում իր մասին, սակայն Նրա հարցումը պատահական չէր այս պարագայում: Նա, ով երկու տարի շարունակ քարոզում, բժշկում եւ Աստծո ավետարանն էր տարածում, ուզում էր հասկանալ՝ այն անձինք, ովքեր իր հետ են ամեն օր, արդյոք ճշմարիտ են ընկալում, թե ով է Ինքը, արդյո՞ք իր ուսուցումները լիարժեք հասկանալի էին եղել: Ժամանակի իրականությունը արեկոծ էր մարդկանց մտայնությունների մեջ, Աստծո ընկալումը հեղհեղուկ էր, եւ այդ հեղհեղուկ ընկալումներն ունեին նաեւ առաքյալները: Ժողովուրդը եւ նաեւ առաքյալները սպասում էին, որ պիտի գա Մեսիան, ով իրենց պիտի ազատագրի նախ եւ առաջ Հռոմեական կայսրության իշխանությունից, պիտի ընձեռնի քաղաքական, տնտեսական ազատագրում, սակայն Քրիստոսի աշխարհ գալն այլ նպատակ էր հետապնդում: Աստծո Միածին Որդին աշխարհ եկավ՝ մարդկությունը փրկության առաջնորդելու եւ կորսված դրախտը, վերադարձնելու իր ստեղծագործության թագն ու պսակը համարվող մարդուն:

Սիրելիներ՛ր, Քրիստոսի հարցումը իր անձի մասին չէր ենթադրում որեւէ վիճակագրություն, Քրիստոս կարիք չուներ հասկանալու համար, թե քանի տոկոսն է իրեն ճանաչում: Նախ եւ առաջ Նա ցանկանում էր, որ առաքյալները, ովքեր պիտի հովվեին Եկեղեցին եւ քրիստոնյա ողջ մարդկությունը, ունենային ճշմարիտ գաղափար իր անձի վերաբերյալ: Եւ ահա հնչում է Պետրոսի հավատի խոստովանությունը, որը հավանություն է արժանանում Քրիստոսի կողմից, եւ Նա խոստանում է այդ հավատքի հիմքի վրա կառուցել սրբազան Եկեղեցին:

Սիրելիներ՛ր, ավետարանական այս դրվագին հաջորդում է Քրիստոսի հերթական պատգամը, որը նույնպես հեշտությամբ չի ընկալվում առաքյալների եւ ժողովրդի կողմից: Քրիստոս հստակ պատվեր եւ պատգամ է տալիս աշակերտներին, ասելով. «Ինձ ճանաչելու, ինձ հետեւելու համար հարկավոր է ուրանալ սեփական անձը, վերցնել խաչը եւ հետեւել ինձ» (Հմմտ. Մատթ. ԺԶ. 24-25):

Այսօր, սիրելիներ՛ր, եկե՛ք հարցնենք ինքներս մեզ. «Ո՞վ է Քրիստոս մեզ համար»: Շատերը կարող են տարբեր պատասխաններ տալ, սակայն

վավերական եւ ճշմարիտ դավանանքը Պետրոսի տված պատասխանն է. «Դու ես Քրիստոս՝ Աստծու օծյալը, որ եկար աշխարհ մարդկության փրկության համար»: Քրիստոս այս հարցումով տեսական պատասխան չի ակնկալում, այլ հավատքի ու սրտի համոզումով պատասխան է պահանջում, որպեսզի համոզված լինի, որ այն ճշմարտությունները, այն պատգամները, որ փոխանցվել են մեզ, պիտի մեր կյանքում ի գործ դնենք, եւ այն վարդապետությունը, որ տվել է իր Եկեղեցուն, տիրապետում ենք ամենքս:

Սիրելինե՛ր, մեր Տերն իր մասին վկայեց «Ես եմ ճանապարհը» (Հովհ. ԺԴ. 6): Այսօր շատերը կարող են բազմաթիվ ճանապարհներ կառուցել, հարթել, թվացյալ ուղիներ ցույց տալ մարդկությանը, սակայն մարդկությունը չի ճանաչել որեւէ անձի, որ կարող է ասել՝ «Ես եմ փրկության ճանապարհը»: Իրավամբ Քրիստոս եղավ ճանապարհ կույրերի եւ կաղերի համար, բորոտների եւ դիվահարների համար, հարյուրապետի եւ աղքատ Ղազարոսի համար, եղավ ճանապարհ անառակ կնոջ եւ ավազակի համար: Եւ կարող ենք համարել, որ այդ ճանապարհը մեզանից յուրաքանչյուրի համար ուղենիշ, առաջնորդ դեպի խաղաղ նավահանգիստ, դեպի փրկություն: Աղոթում եմ եւ խնդրում յուրաքանչյուրիդ, որպեսզի այս հարցումի պատասխանը նաեւ մենք ունենանք, փորձենք գտնել այն ճշմարիտ պատասխանը, որ ակնկալում է մեզանից Քրիստոս:

Թող Տիրոջ սերը, խաղաղությունը լինի մեզ հետ այսօր եւ հավիտյան. ամեն:

